Η «ανάσταση» τού Ιησού και το μυστικό τής Μεγάλης Παρασκευής

Το μυστικό της «Μεγάλης Παρασκευής»

Μετά την περίεργη «σταύρωση» τού Ιησού, το ψυχόδραμα της «ανάστασης» μπορούσε να παιχθεί μόνο την παραμονή της μεγάλης γιορτής του Πάσχα, καθώς, με την έγκριση τής ρωμαϊκής εξουσίας, το απόγευμα της Παρασκευής του Πάσχα, οι νεκροί εσταυρωμένοι, έπρεπε να αποκαθηλώνονται και όσοι δεν είχαν πεθάνει να θανατώνονται με ανασκολοπισμό, ώστε να μη δύσει ο ήλιος πάνω τους, διότι με την δύση του ηλίου, άρχιζε η επόμενη μέρα, δηλαδή το Σάββατο της μεγάλης ιουδαϊκής εορτής του Πάσχα. Οποιαδήποτε άλλη μέρα του έτους, ο Ιησούς θα κατέληγε να παραμείνει ζωντανός ή νεκρός για μέρες πάνω στον σταυρό, χωρίς κανένα δικαίωμα αποκαθήλωσης.

Κάποιος Αρτεμίδωρος (2ος αιώνας μ.Χ.) έγραφε σχετικά για την φοβερή κατάληξη των νεκρών σωμάτων επί του σταυρού: *«Γυμνοί δε σταυρούνται και τας σάρκας αυτών απολλύουσιν οι σταυρωθέντες»* (Artemidorus Onir.: 2.53.6).

Θλιβερό συμπέρασμα: Ήρθε λοιπόν ο Θεός στη γη, σταυρώθηκε και αναστήθηκε την μοναδική ημέρα του έτους, που αυτό ήταν και ανθρωπίνως εφικτό! Για τον σκοπό αυτό χρησιμοποίησε όλα τα ενδεδειγμένα ανθρώπινα μέσα της εποχής εκείνης και μάλιστα...μέχρι το τέλος, με όλες τους τις δυνάμεις, τον βοήθησαν ακόμα και οι δεδηλωμένοι εχθροί του: Οι διασημότεροι δάσκαλοι της υποκρισίας, οι Φαρισαίοι!

Ανάνηψη και όχι ανάσταση το μυστικό του τάφου

Στην κατεύθυνση της εξασφάλισης του σεβασμού των φρουρών προς τον νεκρό Ιησού, δεν πρέπει να αποκλείσουμε και το σοβαρό ενδεχόμενο της δωροδοκίας των φρουρών. Ο Ιησούς δεν ήταν απλά το κεντρικό πρόσωπο ενός εξαιρετικά προσεγμένου σεναρίου, αλλά ο κεντρικός ήρωας μιας απόπειρας επιτυχούς «ανάστασης» (ανάνηψης) που ήταν εξαιρετικά πολύτιμη, για πολλούς οικονομικά και πολιτικά ισχυρούς ανθρώπους της εποχής του. Θα ήταν μάλλον αδιανόητο στο καλοπροσεγμένο αυτό σενάριό τους, να μην προβλέψουν, αντιπερισπασμούς και

ανταλλάγματα στους φρουρούς, για να πετύχουν τον απαιτούμενο σχετικό σεβασμό στον (φαινομενικά) νεκρό Ιησού.

Γύρω απ' την επιβίωση του Ιησού, είχε στηθεί μια ολόκληρη επιχείρηση θεοποίησης με προμελετημένη την κάθε λεπτομέρειά της. Θα ήταν μάλλον απίθανο να μην προβλεφθεί και ο σχετικός δελεασμός των φρουρών, για παν ενδεχόμενο. Μάλιστα το περιστατικό που παρουσιάζει τους φρουρούς να *«διαμερίζουν τα ιμάτιά του και να βάζουν κλήρο»* (Λουκάς 23: 34), πρέπει να επινοήθηκε ειδικά, για να δείξει την τυπική μανία λαφυραγώγησης και τον οικονομικό ξεπεσμό των Ρωμαίων στρατιωτών, παρά την οποιαδήποτε αξία του ρουχισμού του Ιησού.

Στην ίδια κατεύθυνση της ευπρόσδεκτης από τους Ρωμαίους δωροδοκίας, είναι και η επόμενη υποσημείωση: *«Όταν δε έγινε εσπέρα, ήλθε άνθρωπος πλούσιος από Αριμαθαίας, βουλευτής* (Β.Β.: μέλος του συνεδρίου) *με το όνομα Ιωσήφ και ζήτησε το σώμα του Ιησού... Ο δε Πιλάτος εθαύμασε ότι ήδη απέθανε και προσκαλέσας τον εκατόνταρχο ηρώτησε αυτόν και μαθών παρά του εκατόνταρχου εχάρισε το σώμα εις τον Ιωσήφ»* (Ματθαίος 27: 57, Μάρκος 15: 43-44, Λουκάς 23: 50).

Φυσικά οι λέξεις πλούσιος και βουλευτής (τόσο ο Μάρκος όσο και ο Λουκάς τον αποκαλούν «βουλευτή», το αξίωμα όμως αυτό υπήρχε μόνο μεταξύ των Ρωμαίων και ήταν παντελώς άγνωστο στους Ιουδαίους!) δεν είναι εκεί τυχαία. Το σώμα του Ιησού δεν πήγε να το ζητήσει οποιοσδήποτε, αλλά κάποιος κρυπτο-Ιουδαίος που ήταν «βουλευτής των Ρωμαίων»! Αν υπάρχει λάθος στην αναφορά της ιδιότητας του, τότε υπαινίσσεται πράγματι κάποιον αξιωματούχο του ιουδαϊκού Σάνχεδριν. Και φυσικά ο πλούσιος Ιωσήφ απ' την Αριμαθία, δεν πήγε με άδεια χέρια στον Πιλάτο ζητώντας να του «χαρίσει» τον προσφιλή του νεκρό!

«Και αφού πήρε το σώμα του Ιησού ο (αξιωματούχος) *Ιωσήφ το τύλιξε σε ένα καθαρό σεντόνι και το έβαλε στο δικό του καινούργιο* (νεόσκαφτο, αχρησιμοποίητο) *μνήμα, που ήταν λαξευμένο στον βράχο»* (Ματθαίος 27: 59-60).

Επαναλαμβάνω, πως τίποτε απ' αυτά δεν θα ήταν δυνατόν να συμβεί οποιαδήποτε άλλη μέρα του έτους. Η σταύρωση ήταν ο πιο ατιμωτικός θάνατος. Ο εσταυρωμένος όχι μόνο δεν μπορούσε να κηδευτεί με πομπή και φίλους να τον συνοδεύουν στον τάφο (όπως φαίνεται να συμβαίνει στην κηδεία της πόλεως Ναΐν), αλλά ακόμα και η απλή τυπική κήδευσή του ήταν απαγορευμένη! Το ότι ο Ιησούς παρεδόθη απ' τους Ρωμαίους για αποκαθήλωση και σιωπηλό ενταφιασμό,

όπως είπαμε αποτελούσε ετήσια εξαίρεση, για το ένα και μοναδικό εκείνο απόγευμα της Παρασκευής του Πάσχα.

Η δήλωση του Φίλωνα, *«είδα μάλιστα κάποιους* (Παρασκευή του Πάσχα) *να αξιώνουν την ταφή των σταυρωμένων συγγενών τους και να τους αποδίδονται»,* αναφέρεται στην κατ' εξαίρεση ταφή κάποιων εσταυρωμένων, στην ίδια αυτή εορταστική επέτειο και υπογραμμίζει κατηγορηματικά, ότι ο εσταυρωμένος Ιησούς, αποκαθηλώθηκε και βρέθηκε σε τάφο, μόνο επειδή οι νομικές ρυθμίσεις των Ρωμαίων για την ειδική αυτή ημέρα του εξασφάλιζαν, το αδιανόητο για εσταυρωμένο προνόμιο της αποκαθήλωσης και της αθόρυβης ταφής.

Αν ήταν οποιαδήποτε άλλη ημέρα του έτους και όχι παραμονή της μεγάλης γιορτής, οι ευεργετικές αυτές διατάξεις των Ρωμαίων δεν θα ίσχυαν και ο υποτιθέμενος νεκρός Ιησούς, θα κατέληγε στον σκουπιδότοπο της πόλεως, ή στον ειδικό βουρκόλακκο αποσύνθεσης εσταυρωμένων, όπου κάθε απόπειρα ανάνηψής του, θα ήταν απλά αδιανόητη.

Και οι συμπτώσεις συνεχίζονται…
Κατά την αφελή ερμηνεία των πραγμάτων, συμπτωματικά βρέθηκε εκεί κάποιος Ιωσήφ, που όχι μόνο ήταν πλούσιος, πολιτικός και…Φαρισαίος, αλλά ενώ κατάγεται απ' την μακρινή Αριμαθία (στην Αίγυπτο, πλησίον της Θήβας), διαθέτει τον απολύτως κατάλληλο τάφο…στην Ιερουσαλήμ!

Σαφώς λοιπόν ο συγκεκριμένος τάφος, δεν ήταν κανενός Ιωσήφ. Ούτε βρέθηκε εκεί συμπτωματικά, θολωτός, κενός και διαθέσιμος. Ο συγκεκριμένος τάφος, δεν ήταν τυχαία εκεί, πλάι στον τόπο της σταύρωσης. Βρισκόταν ακριβώς εκεί που έπρεπε, ευρύχωρος, καθαρός, αμόλυντος και αχρησιμοποίητος, μόνο επειδή έτσι το θέλησαν κάποιοι και επιμελώς τον προετοίμασαν.

Ήταν κυριολεκτικά ένας ιδανικός χώρος υποδοχής, και ανάνηψης του καρωθέντος Ιησού. *«Μνημείο νέον εις το οποίο ουδείς είχε τεθεί»* (Ιωάννης 19: 38). Πέτρινος, θολωτός, κυριολεκτικά βασιλικών προδιαγραφών και διαστάσεων, για να μπορούν μέσα σ' αυτόν, να δουλέψουν με σχετική άνεση, οι άνθρωποι που θα επιχειρούσαν την αποθεωτική ανάνηψη του Ιησού.

Πρέπει να είχε ήδη νυχτώσει. Όλα έγιναν σιωπηλά και γρήγορα. Χωρίς θρήνους και πομπές, μέσα σε απόλυτη σιωπή και μυστικότητα. Ο τολμηρός πλούσιος βουλευτής, τοποθέτησε το σώμα του Ιησού στον ιδανικό αυτόν χώρο. Μητέρα, αδέλφια, μαθητές και γυναίκες, παρακολουθούσαν από μακριά. Δίπλα του μόνο ο

κατάλληλος άνθρωπος, ο Ιωσήφ από την Αριμαθία.

Ήταν λοιπόν καιρός να εμφανιστεί και ο ειδικός επί των ανανήψεων! Πράγματι ξοπίσω του εμφανίζεται, ο Φαρισαίος αρχιερέας Νικόδημος βαστώντας τα κατάλληλα σύνεργα: *«Ήλθαν δε και ο Νικόδημος ο ελθών προς αυτόν δια νυκτός το πρώτον* (κατ' αρχάς) *φέρων μίγμα σμύρνας και αλόης έως λίτρα εκατό. Έλαβε δε το σώμα του Ιησού και…»* (Ιωάννης 19: 39-40). Ο Ιωάννης, αναφέρει τον Νικόδημο, ως «άρχων των Ιουδαίων» και «δάσκαλο του Ισραήλ» (Ιωάννης 3: 1. και 3: 10). Αν αυτός, ο άρχων των Ιουδαίων, δεν ήταν ειδικός, τότε ποιός!

Τα εκατό λίτρα αρωματικών ελαίων είναι ακατανόητη υπερβολή για ένα νεκρό σώμα, αφού πρέπει να ζύγιζαν περισσότερο από πενήντα κιλά! Έπρεπε λοιπόν το υπερβολικό αυτό βάρος να το μοιραστεί με κάποιο βοηθό του! Η υπερβολή αυτή μάλλον δηλώνει, ότι αμέσως κατέφθασαν τα κατάλληλα υλικά, που προφανώς δεν πρέπει να ήταν καθόλου λίγα!

Το ενδεχόμενο ανάνηψης και μάλιστα μετά από σκληρή σταυρική ταλαιπωρία, αναφέρει σε μια μνημειώδη αναφορά του ο Ιουδαίος ιστορικός Ιώσηπος: «*Είδα πολλούς αιχμαλώτους να έχουν σταυρωθεί και αναγνώρισα μεταξύ αυτών τρεις γνωστούς μου, τότε με πόνο ψυχής πήγα στον Τίτο και με δάκρυα στα μάτια του ανέφερα αυτό που είδα. Εκείνος έδωσε αμέσως διαταγή και καθαιρεθέντας αυτούς θεραπείας επιμελεστάτης έτυχαν. Οι μεν δύο ετελεύτησαν θεραπευόμενοι, ο δε τρίτος έζησεν»* (Ιώσηπος βίος 420-421).

Το παραπάνω απόσπασμα είναι γραμμένο ελάχιστα χρόνια μετά την επιτυχή ανάνηψη του Ιησού από την δίωρη σταύρωσή του. Η έκφραση «θεραπείας επιμελεστάτης έτυχαν», δείχνει κατηγορηματικά ότι συγκεκριμένες περιποιήσεις ανάνηψης ήταν ήδη υπαρκτές. Μάλιστα αν και οι σταυρωμένοι που ο Ιώσηπος αναφέρει, μετά από κάποιες μέρες επί του σταυρού, ήταν ήδη στα όρια της ανθρώπινης αντοχής, παρ' όλα αυτά ένας εξ αυτών ανένηψε και σώθηκε!

Τι περιλαμβάνουν αυτής της εποχής οι περιποιήσεις δεν γνωρίζουμε, μπορούμε μόνο να φανταστούμε πως οι εντριβές, τα τραντάγματα και εισπνοές ερεθιστικών αρωμάτων και άλλων πταρνιστικών υλικών, θα έδιναν μια ευκαιρία ανάνηψης απ' τις ληθαργικές αυτές καταστάσεις.

Ένας γιατρός του 7ου μ.Χ. αιώνα έγραφε: *«Μανδραγόρου* (κατα)*ποθέντος ευθέως κάρος ακολουθεί και έκλυσις… ώστε κατά μηδέν διαφέρει το πάθος του καλούμενου λήθαργου».* Για το πώς συνεφέρουν τους ληθαργικούς, μεταξύ άλλων

έγραφε: *«Διατηρούμε την κεφαλή έμβροχη με ρόδινο όξος, με κινήσεις διεγείρουμε* (τραντάζουμε) *την κεφαλή και το σώμα και δίνουμε να οσφρανθεί πιπέρι… αν επιμένει* (ο λήθαργος) *τότε του δίνουμε κα*ι (τα υπόλοιπα) *πταρμικά και χρησιμοποιούμε και τα άλλα* (Τα «άλλα», που δεν αναφέρει είναι: «Βλεβοτομία, κλύσμα, ξύρισμα κεφαλής, ελαφρό κάψιμο, τράνταγμα, εντριβές των άκρων και βίαιο τράβηγμα των τριχών…») *γνωστά βοηθήματα»* (Paulus Med. Aegineta «Περί μανδραγόρου» 5: 45 και «Θεραπεία ληθάργου» 3: 9).

Φυσικά οι βασικές συμβουλές του, ήταν δανεισμένες απ' τον μεγάλο Γαληνό που ήταν ελάχιστα μεταγενέστερος του Ιησού και ο οποίος στις ληθαργικές καταστάσεις μεταξύ άλλων συνιστούσε: *«Πταρμικοίς χρησόμεθα»* («Γαληνού θεραπευτική», Βιβλίο Ν. 10.931.9) Δηλαδή: χρησιμοποιούμε πταρνιστικά!

Παρασκευή βράδυ, ξημερώματα της μεγάλης γιορτής του Σαββάτου…κάπου έξω από την πόλη, μέσα σ' έναν ευρύχωρο, δροσερό, θολωτό τάφο, ακούσθηκαν απανωτά φτερνίσματα! Ήταν…ο Θεός μας, που ξυπνούσε από την πετυχημένη νεκροφάνεια του, τυλιγμένος μέσα σ' ένα φωτοστέφανο…από δυνατά πιπέρια!

Πέρα όμως από τους αβάσταχτους, ανείπωτους και τουλάχιστον κατά δεκαεπτά αιώνες καθυστερημένους αυτο-οικτιρμούς μας, τα πταρμικά της ανάστασης, τα ανέφερα διότι ξυπνούν μέσα μας τις μνήμες των προγενέστερων δοκιμαστικών άθλων ανάστασης, εκείνων των άλλων πονηρούληδων προφητών, του Ηλία και Ελισαίου, που κι εκείνοι έγραψαν με τα πιπέρια και τους μανδραγόρες τους, λαμπρή ιστορία αναστάσεων πάνω στην υπνοβατούσα αφέλειά μας! Υπενθυμίζω την εικόνα σ' εκείνους τους δοκιμαστικούς ακόμα χρόνους της ανάστασης: «Και πάλι ανέβηκε (ο Ελισαίος) και ξάπλωσε πάνω του (στο «νεκρό» παιδί) και συνέκαμψε(;) και (Μασ.:) και το παιδί επταρνίσθη επτά φορές και άνοιξε (αναστημένος) τα μάτια του». ([Ο΄] Δ΄ Βασιλειών 4.34-35 και (Μασ.) Β΄ Βασιλειών 4: 34-35).

«Ω ασύλληπτο και αξεπέραστο θαύμα»…αναφωνήσαμε τότε! Το παιδί πταρνίστηκε… Συγγνώμη αναστήθηκε! Αλήθεια, μήπως τώρα μπορούμε επιτέλους να καταλάβουμε, γιατί οι αναστημένοι πταρνίζονται; Μα είναι ολοφάνερο… Τώρα πια το γνωρίζουμε… Διότι τα καλά πταρνιστικά, ακόμα και «νεκρούς»…«ανασταίνουν»…

Παντελώς αφρούρητος ο «τάφος» της ανάνηψης

Όλα έγιναν την νύχτα της Παρασκευής. Πριν ο ήλιος δύσει ο Ιησούς ήταν

«νεκρός». Μετά την δύση του ηλίου ανέλαβε ο Νικόδημος. Ο Ιησούς ήταν ήδη τοποθετημένος σε πεντακάθαρο και ευρύχωρο πέτρινο τάφο. Το κείμενο είναι ξεκάθαρο... Ούτε Ρωμαίοι φρουροί αναφέρονται πουθενά, ούτε καν εχθρικοί Φαρισαίοι! Ολόκληρο το βράδυ της Παρασκευής, απ' την στιγμή της αποκαθήλωσης (απόγευμα Παρασκευής) μέχρι το επόμενο πρωί του Σαββάτου...κανείς δεν επιτηρούσε την ταφή εκείνου, που κατά την διάρκεια της δημόσιας σταδιοδρομίας του, δεν έπαψε να διαφημίζει την επικείμενη ανάστασή του!

Τόσο ο Νικόδημος ο αρχιερέας, όσο και ο Ιωσήφ ο βουλευτής (αυτοί τουλάχιστον κατονομάζονται) ήταν δίπλα του για να τον "τυλίξουν", όχι στα σάβανα όπως δικαιολογημένα λέει το κείμενο, αλλά στα αρωματικά έλαια, τις εντριβές και τα πταρνιστικά, ώστε να του προσφέρουν όλη εκείνη την σειρά της επιμελέστατης θεραπείας, που τόσο είχε ανάγκη! Οι δύο ανανήπτες, εντελώς ελεύθεροι από κάθε περιφρούρηση, είχαν μια ολόκληρη νύχτα μπροστά τους, για να πετύχουν την "ανάσταση" (561) του καρωθέντα Ιησού, καθώς και την αναγκαία μεταφορά του σε άλλον τόπο!

Όταν ξημέρωσε Σάββατο...το φαρισαϊκό θέατρο της ανάστασης, άγγιξε το κοροϊδευτικότερο αποκορύφωμά του... Στις επίσημες σημειώσεις των σεναριογράφων της θεοποίησης, την Καινή Διαθήκη, διαβάζουμε την εξής καταπληκτική και εξωφρενικά θρασύτατη ομολογία: *«Την άλλη μέρα που ήταν Σάββατο, πήγαν οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι όλοι μαζί και είπαν στον Πιλάτο: Κύριε θυμηθήκαμε* (τώρα το θυμήθηκαν!) *πως εκείνος ο λαοπλάνος όταν ζούσε είχε πει "σε τρεις μέρες θα αναστηθώ". Γι' αυτό δώσε διαταγή να φρουρηθεί καλά ο τάφος έως την τρίτη μέρα, μην τυχόν έρθουν οι μαθητές του τη νύχτα και τον κλέψουν κι έπειτα πουν στον λαό πως αναστήθηκε απ' τους νεκρούς και τότε η πλάνη αυτή θα είναι χειρότερη απ' την προηγούμενη. Ο δε Πιλάτος τους είπε...πηγαίνετε και ασφαλίστε* (τον τάφο) *όπως νομίζετε. Τότε* (το πρωί του Σαββάτου!) *πήγαν στον τάφο τον σφράγισαν με πέτρα και άφησαν εκεί την φρουρά»* (Ματθαίος 27: 62-66).

Ξαφνικά, οι ίδιοι οι Φαρισαίοι, που έδωσαν μάχη να τον σταυρώσουν την μοναδική κατάλληλη μέρα του έτους...που πέτυχαν να τον αποκαθηλώσουν ακριβώς στην σωστή στιγμή και με τον αρχιφαρισαίο Νικόδημο, του παρείχαν κάθε δυνατή ολονύχτια βοήθεια...ξέχασαν ότι η καταλληλότερη νύχτα για να συμβούν όσα κατήγγειλαν στον Πιλάτο, ήταν το ίδιο αυτό βράδυ της Παρασκευής προς το Σάββατο και όχι οποιαδήποτε επόμενη νύχτα ή μέρα!

Έτσι, αφού μεσολάβησε μια ολόκληρη αφρούρητη νύχτα (η κρίσιμη νύχτα της Παρασκευής προς το Σάββατο), οι χαρισματικοί αυτοί υποκριτές, οι Φαρισαίοι, γνωρίζοντας άριστα ότι ο Ιησούς έχει ήδη φυγαδευτεί, ξεκίνησαν το πρωί του Σαββάτου, να ζητήσουν απ' τον Πιλάτο να τοποθετήσει Ρωμαίους φρουρούς, σ' έναν...ήδη αδειανό τάφο!

Προβληματιστείτε ελεύθερα! Όλοι όσοι γεννηθήκαμε χριστιανοί, στα θρησκευτικά σχολικά μαθήματα και στα αναρίθμητα κατηχητικά που περάσαμε, μάθαμε ότι οι φρουροί τοποθετήθηκαν έξω απ' τον τάφο αμέσως μετά την αποκαθήλωσή του, ώστε να αποκλειστεί κάθε απόπειρα κλοπής του σώματος του Ιησού! Τα ίδια όμως τα κείμενα, απλά διαψεύδουν όλους τους (ψεύτες) κατηχητές της ζωής μας, αφήνοντας εντελώς ελεύθερη ολόκληρη την πρώτη κρίσιμη νύχτα! Έτσι απλά, το περίφημο «θαύμα», υποβιβάζεται μόνο του στο επίπεδο της απλής ανθρώπινης σκευωρίας! Το εξωφρενικό είναι, πως όλα αυτά ήταν ανέκαθεν εκεί πολύ καθαρά γραμμένα, απλά εμείς, όπως όλα δείχνουν, ήμασταν μονίμως αλλού νυχτωμένοι!

Έτσι αναστήθηκε και θεοποιήθηκε ένας απλός Ιουδαίος... Και σ' αυτό το «θαύμα» συμβαίνει ακριβώς ότι και στα υπόλοιπα θαύματα της Παλαιάς Διαθήκης... Οι ανθρώπινες επινοήσεις, που φανερά περιβάλλουν την αφήγηση του «θαύματος», επαρκούν εντελώς, για το τελικό δήθεν θεϊκό αποτέλεσμα! Αυτό που μέχρι σήμερα «κανένας» ερευνητής δεν μπόρεσε σοβαρά να υποθέσει είναι ότι στα μεγάλα θαύματα της βίβλου, συνεργάστηκε ικανός αριθμός ανθρώπων, με κρυφό διευθυντήριο, τους ευφυέστερους μυημένους του ικανότερου ιερατείου (μάγων) όλων των εποχών!

Η μαζική ανάσταση νεκρών

Όλοι εμείς, τα μονίμως απονήρευτα κουτάβια, πίνοντας απ' τον θεολογικό μανδραγόρα αυτής της θρησκείας, υπήρξαμε σε τέτοιο αξιοθρήνητο βαθμό «υπνωτισμένοι» (κατ' ουσίαν μαγεμένοι), που ανεχθήκαμε αδιαμαρτύρητα, κυριολεκτικώς τα πάντα...αφού δεχθήκαμε ως θεόπνευστες, ακόμα και τις πλέον τερατώδεις και ανατριχιαστικές εικόνες, με νεκροζώντανα ζόμπι να παρελαύνουν μέσα στην Ιερουσαλήμ, γιορτάζοντας την ανάσταση του Ναζωραίου!

Ναι, ακριβώς αυτό λέει ο Ματθαίος ότι συνέβη, την ώρα που ο Ιησούς παρέδωσε το πνεύμα: *«Ο δε Ιησούς κράξας αφήκε το πνεύμα. Και το καταπέτασμα του Ναού εσχίσθη...και η γη εσείσθη και οι πέτρες εσχίσθησαν».* Μέχρις εδώ καμία αντίρρηση, σε όσα μυθολογικά (τα ίδια λέγονταν για τον θάνατο του Κύρου, Αλέξανδρου, Καίσαρα και...άλλους) θέλει ο Ματθαίος να συμβαίνουν στον θάνατο

του Ιησού, όμως η συνέχεια γελοιοποιεί βάναυσα κάθε έννοια θεολογικής παραμυθολογίας: *«Και τα μνημεία άνοιξαν και πολλά σώματα των νεκρών αγίων ηγέρθησαν και εξελθόντες εκ των μνημείων μετά την έγερση αυτού* (του Ιησού) *εισήλθαν εις την άγια πόλη και ενεφανίσθησαν σε πολλούς»* (Ματθαίος 27: 50-54).

Το συγκεκριμένο εδάφιο είναι εντελώς παρανοϊκό! Όχι μόνο σηκώνονται μαζικά νεκροί από τους τάφους…αλλά ενώ ξύπνησαν απ' τον σεισμό (την ώρα του θανάτου του Ιησού) αποφασίζουν να μπουν στην πόλη, μόνο μετά την ανάσταση του Ιησού ώρες αργότερα!

Δηλαδή, μόλις ο Ιησούς παρέδωσε το πνεύμα, όχι μόνο έγινε μέγας σεισμός, αλλ' απ' αυτόν «ξύπνησαν» (αναστήθηκαν) πολλοί αρχαίοι άγιοι…όπως ο Αβραάμ, ο Ιωσήφ, ο Μωυσής, ο Ηλίας, ο Δανιήλ, και δεκάδες άλλοι προπάτορες και προφήτες της βιβλικής ιστορίας! Περίμεναν κάπου κρυμμένοι ώρες ολόκληρες, πρώτα να αναστηθεί ο Ιησούς, η υποτιθέμενη «απαρχή των κεκοιμημένων» (Α΄Κορινθίους 15: 20) και μόνο μετά την ανάστασή του, αποφάσισαν να βγουν απ' την κρυψώνα τους και όλοι μαζί έκαναν μια χαρούμενη πασχαλινή παρέλαση μέσα στην πόλη!

Ναι, κάπου εδώ χάνεται πλέον οριστικά κάθε αίσθηση μέτρου…

Κι όμως αυτά ακριβώς λέει ο ευαγγελιστής Ματθαίος… Οι άγιοι της Παλαιάς Διαθήκης, σέρνοντας πίσω τους τα λειωμένα σάβανά τους, παρέλασαν καμαρωτοί μέσα στην πόλη! Παρ' όλα αυτά δεν ξεσηκώθηκε ξοπίσω τους ολόκληρη η κατάμεστη από κόσμο εορτάζουσα πόλη, αλλά με κάποιον τρόπο, πέρασαν ανάμεσά τους απαρατήρητοι και ενεφανίσθησαν σε πολλούς (δηλαδή μόνο σε ημέτερους)…γι' αυτό δεν έγινε κοσμοσυρροή τέτοια, που θα μπορούσε να αφήσει πίσω της μια απ' τις εντονότερες καταγραφές στα ιστορικά αρχεία των Ρωμαίων!

Όπως καταλαβαίνετε, εμείς δεν παρατραβάμε τίποτε! Αυτή είναι η κανονική εικόνα που δίνουν τα κείμενα… τα κείμενα των θρασύτατα ψευδόμενων μάγων της Βίβλου… που αιώνες τώρα δικαιολογημένα γελούν περιπαικτικά με την ανίατα αρρωστημένη ευπιστία μας!

Προκύπτουν βέβαια κάποιες διασκεδαστικές απορίες. Τελικά γιατί αναστήθηκαν όλοι αυτοί οι άνθρωποι…και τι απέγιναν όλοι αυτοί οι αναστημένοι άγιοι; Πως τους υποδέχθηκαν οι «πολλοί» που είχαν την τύχη να τους συναντήσουν; Πως τους περιποιήθηκαν; Τους έπλυναν, τους έντυσαν και τους τάισαν; Άραγε μπορούσαν να κοιμηθούν μετά από τόσο ύπνο αιώνων;

Πως τους φάνηκε ο κόσμος τόσους αιώνες μετά; Μήπως τους ρώτησαν, πως πέρασαν όλο αυτόν τον καιρό στον άλλο κόσμο; Τι είπαν για τον Άδη απ' τον οποίο επέστρεψαν; Για τους Έλληνες και τους Ρωμαίους που πρωτοαντίκρισαν; Μήπως κάποιοι απ' αυτούς έγραψαν και τα απομνημονεύματα τους; Και μετά; Πόσο καιρό μετά ξαναπέθαναν; Μιας και ήταν ήδη άγιοι, δηλαδή μεγάλα ονόματα της ιουδαϊκής ιστορίας...γιατί δεν ηγήθηκαν του Χριστιανισμού; Ή μήπως...τελικά πράγματι ηγήθηκαν του Χριστιανισμού και αυτό ήταν και το μυστικό νόημα της ανεξήγητης και πραγματικά αλληγορικής αυτής εικόνας;!

Μήπως δηλαδή, με το τέλος της πετυχημένης «ανάστασης» του Ιησού κάποιοι νεκροί άγιοι (προφήτες) δικαιώθηκαν (αναστήθηκαν) απολύτως...κι αυτό είναι όλο που υπονοείται στη γελοία μεν, αλλά ταιριαχτή αυτή αλληγορία, περί «ανάστασης» αρχαίων Εβραίων αγίων;

Μήπως, μόλις ολοκλήρωσε με επιτυχία την επικίνδυνη αποστολή του ο Ιησούς, στην μνήμη όλων ξύπνησε ο Αβραάμ, αυτός που πρώτος δίδαξε την εικονική θυσία του γιου του; Μήπως με την ολοκλήρωση του άθλου της «ανάστασης», κάποιοι είδαν να δικαιώνεται μια ολόκληρη στρατιά μεγάλων προφητών, που με την ζωή και τα έργα τους απέδειξαν ότι το κυνήγι του ακατόρθωτου, είναι ο φυσικός χώρος των προφητικών τεχνών;

Μήπως η πετυχημένη αποστολή του Ιησού, «ανέστησε» (δικαίωσε) πράγματι αλληγορικά και ηθικά τους σημαντικότερους αγίους του Ισραήλ και επιτέλους τους ανεγνώρισαν (τους «είδαν») πολλοί στην Ιερουσαλήμ, ενώ πρώτα (όπως οι Σαδδουκαίοι) τους αμφισβητούσαν, προσχωρώντας σταδιακά στον ελληνιστικό τρόπο ζωής; Μήπως εδώ, περισσότερο από οπουδήποτε αλλού, η βιβλική αλληγορία έχει πράγματι το ξεχωριστό νόημά της;

Επιτέλους! Μήπως κάπου εδώ πρέπει να τελειώσει και η δική μας υπομονή, στα παραμύθια της ψεύτικης αυτής θρησκείας;...

Μιχάλης Καλόπουλος

Σημείωση Π-Δ: Μην αμελήσετε να κάνετε και μια προσπάθεια να λύσετε και τούς γρίφους τής «ανάστασης» τού Ιησού. Μόνο για δυνατά μυαλά...